

GRISHAVERSE

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

NETFLIX

ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΠΟ
ΤΗ ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ
ΣΚΙΣΣ ΚΑΙ ΟΣΤΑ,
ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ
ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ
NETFLIX

ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Οι Γκρίσα 2. Πολιορκία και καταγίδα
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Siege and Storm
Από τις Εκδόσεις HENRY HOLT AND COMPANY, Νέα Υόρκη 2013
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Leigh Bardugo
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Natalie C. Sousa και Ellen Duda
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Leigh Bardugo, 2013

© Χάρτη: Keith Thompson, 2013

© Σχέδιο φιδιού (εξώφυλλο): Shutterstock.com, 2017 και Gennadii Design.
Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and spine with permission. ™ and © 2017 Leigh Bardugo. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4329-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4330-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ

GRISHAVERSE

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ
ΚΑΙ
ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Για τη μητέρα μου,
που πίστεψε ακόμα κι όταν εγώ δεν πίστευα*

ΤΟ ΝΗΣΙ
ΤΗΣ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗΣ

ΛΕΦΛΙΝ

ΓΕΛΚΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ
ΒΙΑΚΙ

ΝΟΒΙ
ΖΕΜ

ΓΟΥΕΝΤ

ΚΟΚΚΙΝΟ
ΛΙΜΑΝΙ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΛΙΜΑΝΙ ΙΜΣ

ΣΡΙΦΠΟΡΤ

ΙΜΣ
ΤΣΙΝ

ΚΟΦΤΟΝ

ΝΟΤΙΕΣ
ΑΠΟΙΚΙΕΣ

ΚΕΤΕΡΝΤΑΜ

ΚΕΡΤΣ

ΧΕΡΣΑΘΑ
ΓΕΦΥΡΑ

Ειχονογράφηση χάρτη: Κιθ Τόμπσον

ΙΖΕΝΒΕ

ΚΕΝΣΤ ΧΕΡΤΕ

ΕΛΙΝΓΚ

ΟΒΕΡΟΥΤ

ΦΓΕΡΝΤΑ

ΑΒΦΑΛΕ

ΕΛΒΙΕΝ

ΝΠΙΕΡΧΟΛΜ

ΧΑΛΜΕΝΤ

ΠΑΓΕΤΟΝΑΣ

ΑΡΚΕΣΚ

ΟΥΛΕΝΣΚ

ΤΣΕΡΝΑΣΤ

Η ΜΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΠΕΤΡΑΖΟΪ

ΤΣΙΜΠΕΪΑ

ΡΑΒΚΑ

ΝΟΒΟΚΡΙΜΠΡΕΣΚ

ΡΙΕΒΟΣΤ

ΜΠΑΛΑΚΙΡΕΒ

ΟΣ
ΚΕΡΒΟ

ΚΡΙΜΠΡΕΣΚ

ΟΣ ΑΛΤΑ

ΚΕΡΑΜΣΙΝ

ΠΟΛΙΖΝΑΓΙΑ

ΣΙΚΟΥΡΣΚ

ΚΑΡΙΕΒΑ

ΣΙΚΟΥΡΣΟΪ

ΜΠΕΖ ΓΙΟΥ

ΣΟΥ ΧΑΝ

ΚΟΜΠΑ

ΑΜΡΑΤ ΓΙΕΝ

ΟΙ ΓΚΡΪΣΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΚΟΡΠΟΡΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ)

Καρδιοφροντιστές
Θεραπευτές

ΑΙΘΕΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΛΗΤΕΥΤΩΝ)

Λαίλαπες
Πυρολάτρες
Κυρίαρχοι της Παλίσροιας

ΜΑΤΙΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ)

Ανθεκτικοί
Αλχημιστές

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ κάποτε είχαν ονειρευτεί πλοία, πριν από πολύ καιρό, πριν ακόμα δουν την Αληθινή Θάλασσα. Ήταν τα σκάφη ιστοριών, μαγικά πλοία με κατάρτια λαξευμένα από γλυκό κέδρο και πανιά που είχαν υφάνει παρθένες με κλωστή από καθαρό χρυσάφι. Τα πληρώματά τους ήταν λευκά ποντίκια που έλεγαν τραγούδια και έτριβαν τα καταστρώματα με τις ροζ ουρές τους.

Το *Βεράντερ* δεν ήταν μαγικό πλοίο. Ήταν εμπορικό από το Κερτς, με ένα αμπάρι γεμάτο κεχρί και μελάσα. Βρομούσε άπλυτα σώματα και ωμά κρεμμύδια, για τα οποία οι ναύτες ισχυρίζονταν ότι απέτρεπαν το σκορβούτο. Το πλήρωμά του έφτυνε, βλαστημούσε και στοιχημάτιζε το ρούμι. Το ψωμί που έδιναν στο αγόρι και στο κορίτσι ήταν γεμάτο σκαθάρια, ενώ η καμπίνα τους ήταν μια στενή ντουλάπα, την οποία ήταν υποχρεωμένοι να μοιράζονται με άλλους δυο επιβάτες και ένα βαρέλι παστό βακαλάο.

Δεν τους πείραζε. Συνήθισαν τον ήχο από τα καμπανάκια που σήμαιναν την ώρα, το κρώξιμο των γλάρων, την ακατάληπτη γλώσσα του Κερτς. Το πλοίο ήταν το βασιλείό τους και η θάλασσα μια αχανής τάφρος που κρατούσε τους εχθρούς τους μακριά.

Το αγόρι συνήθισε τη ζωή στο πλοίο με την ίδια ευκολία που συνήθιζε τα πάντα. Έμαθε να δένει κόμπους και να μαντάρει πανιά, ενώ, όταν οι πληγές του επουλώθηκαν, δούλευε στα σκοινιά μαζί με το πλήρωμα. Εγκατέλειψε τα παπούτσια του και σκαρφάλωνε ξυπόλυτος και άφοβα στα κατάρτια. Οι ναύτες θαύμαζαν τον τρόπο με τον οποίο εντόπιζε δελφίνια, κοπάδια από σαλάχια, τιγρόψαρα με χρωματιστές ρίγες, τον τρόπο με τον οποίο διαισθανόταν το σημείο όπου θα αναδυόταν μια φάλαινα λίγο προτού η πλατιά, τραχιά της ράχη εμφανιστεί μέσα από τα κύματα. Ισχυρίζονταν ότι θα ήταν πλούσιοι, αν είχαν λίγη από την τύχη του.

Το κορίτσι τούς άγχωνε.

Τρεις μέρες αφότου είχαν ξεκινήσει το ταξίδι τους, ο καπετάνιος τής ζήτησε να παραμένει κάτω από το κατάρτιωμα όσο το δυνατόν περισσότερο. Κατηγόρησε τη δεισιδαιμονία του πληρώματος, ισχυρίστηκε ότι πίστευαν πως μια γυναίκα στο πλοίο θα έφερε κακούς ανέμους. Αυτό ήταν αλήθεια, αλλά ίσως οι ναύτες να ήταν πιο δεκτικοί απέναντι σε ένα γελαστό, χαρούμενο κορίτσι, ένα κορίτσι που έλεγε αστεία ή που δοκίμαζε να παίξει φλογέρα.

Αυτό το κορίτσι στεκόταν σιωπηλό και ακίνητο δίπλα στην κουπαστή, σφίγγοντας το κασκόλ που φορούσε γύρω από τον λαιμό της, παγωμένη σαν μια φιγούρα σκαλισμένη από λευκό ξύλο. Αυτό το κορίτσι ούρλιαζε στον ύπνο της και ξυπνούσε τους άντρες που ήταν έτοιμοι να αποκοιμηθούν στην πλατφόρμα του καταρτιού.

Έτσι, το κορίτσι περνούσε τις μέρες του στοιχειώνοντας τα σκοτεινά σπλάχνα του πλοίου. Μετρούσε βαρέλια μελάσας, μελετούσε τα διαγράμματα του καπετάνιου. Τη νύχτα γλιστρούσε στο καταφύγιο της αγκαλιάς του αγοριού, καθώς στέκονταν μαζί πάνω στο κατάστρωμα, ξεχωρίζοντας αστερισμούς μέσα από τα αμέτρητα αστέρια: τον Κυνηγό, τον Λόγιο, τους Τρεις Ανόητους Γιους, τις λαμπερές ακτίνες του Περιστροφόμενου Τροχού, το Νότιο Παλάτι με τους έξι στραβούς πυργίσκους του.

Τον κρατούσε εκεί όσο περισσότερο μπορούσε, λέγοντας ιστορίες, κάνοντας ερωτήσεις. Επειδή ήξερε ότι, όταν θα κοιμόταν, θα ονειρευόταν. Μερικές φορές ονειρευόταν τσακισμένα καΐκια με μαύρα πανιά και καταστρώματα που γλιστρούσαν από το αίμα, ανθρώπους να κλαίνε μέσα στο σκοτάδι. Αλλά τα χειρότερα ήταν τα όνειρα ενός γλωμού πρίγκιπα που πίεζε τα χείλη του πάνω στον λαιμό της, που ακουμπούσε τα χέρια του στο περιλαίμιό της και καλούσε τη δύναμή της σε ένα κύμα εκτυφλωτικού φωτός.

Όταν τον ονειρευόταν, ξυπνούσε τρέμοντας, με την ηχώ της δύναμής της να εξακολουθεί να δονείται μέσα της, την αίσθηση του φωτός ακόμα ζεστή πάνω στο δέρμα της.

Το αγόρι την κρατούσε σφιχτά, μουρμούριζε απαλά λόγια για να τη νανουρίσει.

«Ένας επιβάτης είναι μόνο», ψιθύριζε. «Τα όνειρα θα σταματήσουν».

Δεν καταλάβαινε. Τα όνειρα ήταν το μοναδικό μέρος στο οποίο ήταν ασφαλές να χρησιμοποιήσει τη δύναμή της τώρα, και τα λαχταρούσε.

ΤΗ ΜΕΡΑ που το *Βεράντερ* έπιασε στεριά, το αγόρι και το κορίτσι στέκονταν στην κουπαστή μαζί, παρακολουθώντας την ακτή του Νόβι Ζεμ να πλησιάζει.

Γλίστρησαν μέσα στο λιμάνι μέσα από ένα δάσος από ανεμοδαρμένα κατάρτια και δεμένα πανιά. Υπήρχαν γυαλιστερά μονοκάταρτα και μικρά ιστιοφόρα από τις βραχώδεις ακτές του Σου Χαν, πολεμικά πλοία και σκούνες αναψυχής, παχιά εμπορικά και φγερντανικά φαλαινοθηρικά. Ένα μεγάλο πλοίο-φυλακή με προορισμό τις νότιες αποικίες έφερε τη σημαία με τις κόκκινες παρυφές που προειδοποιούσε ότι μέσα υπήρχαν δολοφόνοι. Καθώς περνούσε από δίπλα τους, το κορίτσι θα έπαιρνε όρκο ότι άκουσε κλαγγή από αλυσίδες.

Το *Βεράντερ* βρήκε το αγκυροβόλι του. Η ξύλινη σκάλα έπεσε. Οι λιμενεργάτες και το πλήρωμα αντάλλαξαν χαιρετισμούς, έδεσαν σκοινιά, προετοίμασαν το φορτίο.

Το αγόρι και το κορίτσι εξέτασαν τις αποβάθρες, ψάχνοντας μέσα στο πλήθος μήπως δουν το κόκκινο ενός Καρδιοφροντιστή ή το μπλε ενός Κλητευτή, τη λάμψη ραβκανικών όπλων.

Είχε έρθει η ώρα. Το αγόρι γλίστρησε το χέρι του μέσα στο δικό της. Η παλάμη του ήταν τραχιά και γεμάτη κάλους από τις μέρες που είχε περάσει δουλεύοντας στα σκοινιά. Όταν πάτησαν στις σανίδες της αποβάθρας, το έδαφος φάνηκε σαν να υποχωρεί από κάτω τους.

Οι ναύτες γέλασαν.

«*Βάαργουελ, φεντόμεν!*» φώναξαν.

Το αγόρι και το κορίτσι προχώρησαν, κάνοντας τα πρώτα ασταθή τους βήματα στον καινούργιο κόσμο.

Σε *παρακαλώ*, προσευχήθηκε σιωπηλά το κορίτσι σε όποιους Αγίους μπορεί να άκουγαν, *ας είμαστε ασφαλείς εδώ. Ας γίνει το σπίτι μας.*

Η ΜΑΣΤΑΝ ΔΥΟ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ στο Κόφτον και ακόμα χανόμουν. Η πόλη βρισκόταν στην ενδοχώρα, δυτικά της ακτής του Νόβι Ζεμ, μίλια μακριά από το λιμάνι στο οποίο είχαμε αγκυροβολήσει. Σύντομα θα προχωρούσαμε ακόμα πιο μακριά, βαθιά μέσα στους αγριότοπους του συνόρου του Ζεμένι. Ίσως τότε να αρχίζαμε να νιώθουμε ασφαλείς.

Κοίταξα τον μικρό χάρτη που είχα σχεδιάσει για τον εαυτό μου και ακολούθησα την ίδια διαδρομή. Ο Μαλ κι εγώ συναντιόμασταν κάθε μέρα μετά τη δουλειά για να επιστρέψουμε στο πανδοχείο μαζί, αλλά σήμερα είχα χαθεί τελείως όταν έκανα μια παράκαμψη για να αγοράσω φαγητό για το δείπνο. Οι πίτες με μοσχάρι και λαχανίδες βρισκόνταν μέσα στην τσάντα μου και ανέδιδαν μια πολύ παράξενη μυρωδιά. Ο καταστηματάρχης είχε ισχυριστεί ότι ήταν μια λιχουδιά του Ζεμένι, αλλά εγώ είχα τις αμφιβολίες μου. Δεν είχε και μεγάλη σημασία.

Τα πάντα είχαν γεύση στάχτης για μένα τον τελευταίο καιρό.

Ο Μαλ κι εγώ είχαμε έρθει στο Κόφτον για να βρούμε δουλειά η οποία θα χρηματοδοτούσε το ταξίδι μας δυτικά. Ήταν το κέντρο του εμπορίου του *γιούρντα* και περιβαλλόταν από λιβάδια με αυτά τα μικρά πορτοκαλί λουλούδια που ο κόσμος μασούσε με το κιλό. Αυτό το διεγερτικό θεωρούνταν πολυτέλεια στη Ράβκα, αλλά κάποιιοι από τους ναύτες του *Βεράντερ* το χρησιμοποιούσαν για να μένουν ξύπνιοι στις ατελείωτες ώρες της σκοπιάς. Στους άντρες του Ζεμένι άρεσε να χώνουν τα αποξηραμένα άνθη ανάμεσα στο χείλος και στα ούλα τους, και ακόμα και οι γυναίκες τα κουβαλούσαν μαζί τους μέσα σε κεντητά πουγκιά που κρέμονταν από τους καρπούς τους. Κάθε βιτρίνα από την οποία περνούσα διαφήμιζε διάφορες μάρκες: Μπράιτλιφ, Σέιντ, Ντόκα, Μπέρλι. Είδα ένα καλοντυμένο κορίτσι με μισοφόρι να σκύβει και να φτύνει ένα ζουμί στο χρώμα της σκουριάς μέσα σε ένα από τα χάλκινα πτυελοδοχεία που βρίσκονταν έξω από την πόρτα του κάθε μαγαζιού. Συγκράτησα την αναγούλα μου. Αυτό ήταν ένα έθιμο του Ζεμένι που πίστευα ότι δε θα μπορούσα να συνηθίσω.

Με έναν αναστεναγμό ανακούφισης, έστριψα στον κεντρικό δρόμο της πόλης. Τουλάχιστον τώρα ήξερα πού ήμουν. Το Κόφτον ακόμα δε μου φαινόταν αληθινό. Είχε κάτι το ακατέργαστο και το ημιτελές. Οι περισσότεροι δρόμοι δεν ήταν πλακοστρωμένοι και πάντα ένιωθα ότι τα κτίρια με τις επίπεδες ταράτσες και τους λεπτούς ξύλινους τοίχους τους θα κατέρρεαν από στιγμή σε στιγμή. Και, ωστόσο, είχαν όλα τους γυάλινα παράθυρα. Οι γυναίκες ήταν ντυμένες με βελούδο και δαντέλα. Οι βιτρίνες των καταστημάτων ήταν γεμάτες με γλυκίσματα και

μπιχλιμπίδια και όλων των ειδών τις πολυτέλειες αντί για τουφέκια, μαχαίρια και μεταλλικά σκεύη μαγειρέματος. Εδώ, ακόμα και οι ζητιάνοι φορούσαν παπούτσια. Έτσι έδειχνε μια πόλη που δε βρισκόταν υπό πολιορκία.

Καθώς περνούσα μπροστά από ένα μαγαζί με τζιν, έπιασα φευγαλέα με την άκρη του ματιού μου άλικο χρώμα. *Κορποράλκι*. Οπισθοχώρησα αμέσως, για να χωθώ μέσα στον σκοτεινό χώρο ανάμεσα σε δυο κτίρια, με την καρδιά μου να χτυπάει, το χέρι μου έτοιμο να πιάσει το πιστόλι στον γοφό μου.

Πρώτα το μαχαίρι, υπενθύμισα στον εαυτό μου, βγάζοντας τη λεπίδα από το μανίκι μου. *Προσπάθησε να μην τραβήξεις την προσοχή. Το πιστόλι μόνο αν πρέπει. Η ισχύς ως τελευταία λύση*. Για άλλη μια φορά, ένιωσα να μου λείπουν τα γάντια των Κατασκευαστών που είχα αναγκαστεί να αφήσω πίσω στη Ράβκα. Ήταν επενδυμένα με καθρέφτες που μου πρόσφεραν έναν εύκολο τρόπο να τυφλώνω τους αντιπάλους σε μια μάχη σώμα με σώμα – και μια καλή εναλλακτική από το να κόψω κάποιον στη μέση με την Κοπή. Αλλά αν με είχε εντοπίσει ένας Κορποράλκι Καρδιοφροντιστής, ίσως να μην είχα επιλογή σχετικά με το θέμα. Ήταν οι αγαπημένοι στρατιώτες του Ντάρκκλινγκ και μπορούσαν να σταματήσουν την καρδιά μου ή να τσακίσουν τους πνεύμονές μου χωρίς να μου καταφέρουν ούτε ένα χτύπημα.

Περίμενα, με το ιδρωμένο μου χέρι να πιάνει τη λαβή του μαχαιριού, και τελικά τόλμησα να ρίξω μια ματιά πίσω από τον τοίχο. Είδα ένα κάρο φορτωμένο ως επάνω με βαρέλια. Ο οδηγός είχε σταματήσει για να μιλήσει σε μια γυναίκα της οποίας η κόρη χόρευε ανυπόμονα δίπλα της, στριφογύριζε και στροβιλιζόταν με τη σκούρα κόκκινη φούστα της.

Ένα μικρό κορίτσι ήταν μόνο. Δεν υπήρχε ούτε ένας Κορποράλνικ τριγύρω. Ακούμπησα ξανά την πλάτη μου πάνω στο κίτριο και πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να ηρεμήσω.

Δε θα είναι πάντα έτσι, είπα στον εαυτό μου. Όσο περισσότερο καιρό είσαι ελεύθερη, τόσο πιο εύκολο θα γίνεται.

Μια μέρα θα ξυπνούσα από έναν ύπνο απαλλαγμένο από επιάλτες, θα περπατούσα σε έναν δρόμο χωρίς να φοβάμαι. Μέχρι τότε, κρατούσα το λεπτό μου μαχαίρι κοντά μου και ευχόμουν να μπορούσα να νιώσω το σίγουρο βάρος του ασαλιού των Γκρίσα στην παλάμη μου.

Μπήκα ξανά στον πολύβουο δρόμο και έπιασα το κασκόλ γύρω από τον λαιμό μου, τυλίγοντάς το πιο σφιχτά. Μου είχε γίνει μια νευρική συνήθεια. Από κάτω του βρισκόταν το περιλαίμιο του Μορόζοβα, ο πιο ισχυρός ενισχυτής που υπήρξε ποτέ, καθώς επίσης και ο μόνος τρόπος για να με αναγνωρίσει κανείς. Χωρίς αυτό, δεν ήμουν παρά άλλη μια βρόμικη, πεινασμένη πρόσφυγας από τη Ράβκα.

Δεν ήμουν σίγουρη τι θα έκανα όταν θα άλλαζε ο καιρός. Δεν μπορούσα να κυκλοφορώ με κασκόλ στον λαιμό και πανωφόρια με ψηλούς γιακάδες όταν θα ερχόταν το καλοκαίρι. Αλλά ήλπιζα ότι ως τότε ο Μαλ κι εγώ θα βρισκόμασταν μακριά από τις γεμάτες κόσμο πόλεις και τις ανεπιθύμητες ερωτήσεις. Θα ήμασταν μόνοι μας για πρώτη φορά από τότε που είχαμε φύγει από τη Ράβκα.

Διέσχισα τον δρόμο, αποφεύγοντας άμαξες και άλογα, συνεχίζοντας να εξετάζω το πλήθος, σίγουρη ότι από στιγμή σε στιγμή θα έβλεπα μια ομάδα από Γκρίσα ή οπρίτσνικι να ορμάνε καταπάνω μου. Ή ίσως να ήταν μισθοφόροι Σου Χαν, Φγερντανοί δολοφόνοι, οι στρατιώτες

του Ραβκανού Βασιλιά ή ακόμα και ο ίδιος ο Ντάρκλινγκ. Πολλοί θα μπορούσαν να μας κυνηγάνε. *Να κυνηγάνε εμένα*, διόρθωσα. Αν δεν ήμουν εγώ, ο Μαλ θα ήταν ακόμα ένας ιχνηλάτης στον Πρώτο Στρατό, όχι ένας λιποτάκτης που έτρεχε για να σώσει τη ζωή του.

Μια ανάμνηση αναδύθηκε απρόσκλητη στο μυαλό μου: μαύρα μαλλιά, γκριζα μάτια, το πρόσωπο του Ντάρκλινγκ εκστασιασμένο από τη νίκη καθώς απελευθέρωνε την ισχύ του Διάσελου. Πριν αρπάξω εγώ εκείνη τη νίκη.

Τα νέα μαθαίνονταν εύκολα στο Νόβι Ζεμ, αλλά κανένα από αυτά δεν ήταν καλό. Κυκλοφορούσαν φήμες ότι ο Ντάρκλινγκ είχε με κάποιον τρόπο επιζήσει από τη μάχη στο Διάσελο, ότι είχε κρυφτεί για να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του πριν κάνει άλλη απόπειρα να καταλάβει τον θρόνο της Ράβκα. Δεν ήθελα να πιστέψω ότι ήταν δυνατόν, αλλά ήξερα ότι δεν έπρεπε να τον υποτιμώ. Οι άλλες ιστορίες ήταν εξίσου ανησυχητικές: ότι το Διάσελο είχε αρχίσει να επεκτείνεται, αναγκάζοντας πρόσφυγες να καταφύγουν προς την ανατολή και τη δύση: ότι είχε δημιουργηθεί μια θρησκεία γύρω από μια Αγία που μπορούσε να καλεί τον ήλιο. Δεν ήθελα να το σκέφτομαι. Ο Μαλ κι εγώ είχαμε μια νέα ζωή τώρα. Είχαμε αφήσει τη Ράβκα πίσω.

Άνοιξα το βήμα μου και σύντομα βρέθηκα στην πλατεία όπου συναντιόμασταν με τον Μαλ κάθε βράδυ. Τον εντόπισα να στηρίζεται πάνω στο χείλος ενός σιντριβανιού, συζητώντας με έναν Ζεμένι φίλο του που είχε γνωρίσει καθώς δούλευε στην αποθήκη. Δεν μπορούσα να θυμηθώ το όνομά του... Τζεπ, ίσως; Τζεφ;

Το σιντριβάνι, που τροφοδοτούνταν από τέσσερις τεράστιες κάνουλες, δεν είχε τόσο διακοσμητικό ρόλο όσο πρακτικό. Ήταν μια μεγάλη λεκάνη στην οποία τα κορίτσια και οι υπηρέτριες έρχονταν για να πλύνουν ρούχα.

Καμία από τις πλύστρες δεν έδινε μεγάλη σημασία στην μπουγάδα, όμως. Χάζευαν όλες τον Μαλ. Δεν μπορούσαν να κάνουν κι αλλιώς. Τα μαλλιά του είχαν μακρύνει από το κοντό στρατιωτικό του κούρεμα και είχαν αρχίσει να κατσαρώνουν στον σβέρο του. Οι σταγόνες του νερού από το σιντριβάνι είχαν νοτίσει το πουκάμισό του και κολλούσε πάνω στο ηλιοκαμένο από τις πολλές μέρες στη θάλασσα δέρμα του. Έριξε το κεφάλι του πίσω, γελώντας με κάτι που είχε πει ο φίλος του, δείχνοντας να μην παρατηρεί τα πονηρά χαμόγελα γύρω του.

Το έχει συνηθίσει τόσο πολύ, ώστε δεν το προσέχει καν πια, σκέφτηκα εκνευρισμένη.

Όταν με είδε, ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του και με χαιρέτησε. Οι πλύστρες γύρισαν για να κοιτάξουν και μετά αντάλλαξαν βλέμματα δυσπιστίας. Ήξερα τι έβλεπαν: ένα κοκαλιάρικο κορίτσι με άτονα, θαμπά καστανά μαλλιά και ρουφηγμένα μάγουλα, δάχτυλα λεκιασμένα με πορτοκαλί χρώμα επειδή συσκευάζε γιούρτα. Η εμφάνισή μου δεν ήταν ποτέ τίποτα το ιδιαίτερο και όλες αυτές οι εβδομάδες που δε χρησιμοποιούσα τη δύναμή μου είχαν τις επιπτώσεις τους. Δεν έτρωγα ούτε κοιμόμουν καλά, ενώ οι επιβάτες δε βοηθούσαν. Τα πρόσωπα όλων των γυναικών έλεγαν το ίδιο πράγμα: Τι έκανε ένα αγόρι σαν τον Μαλ με ένα κορίτσι σαν εμένα;

Ίσιωσα την πλάτη μου και προσπάθησα να τις αγνοήσω καθώς ο Μαλ τύλιξε τα χέρια του γύρω μου και με τράβηξε κοντά του.

«Πού ήσουν;» ρώτησε. «Ανησύχησα».

«Με καθυστέρησε μια αγέλη θυμωμένων αρκούδων», μουρμούρισα στον ώμο του.

«Πάλι χάθηκες;»

«Δεν ξέρω πώς σου έρχονται αυτές οι ιδέες».

«Θυμάσαι τον Τζες, σωστά;» είπε, νεύοντας προς τον φίλο του.

«Πώς πάει;» ρώτησε ο Τζες σε σπαστά ραβκανικά, προσφέροντάς μου το χέρι του. Η έκφρασή του ήταν υπερβολικά σοβαρή.

«Πολύ καλά, ευχαριστώ», απάντησα στη γλώσσα των Ζεμένι. Δεν ανταπέδωσε το χαμόγελό μου, αλλά χάιδεψε απαλά το χέρι μου. Ο Τζες ήταν παρ'άξενος.

Κουβεντιάσαμε λίγο ακόμα, αλλά ήξερα ότι ο Μαλ μπορούσε να δει ότι είχα αρχίσει να γίνομαι νευρική. Δεν ήθελα να βρισκομαι έξω εκτεθειμένη πολλή ώρα. Είπαμε αντίο και, πριν φύγει, ο Τζες μού έριξε άλλο ένα βλοσυρό βλέμμα και έσκυψε να ψιθυρίσει κάτι στον Μαλ.

«Τι είπε;» τον ρώτησα καθώς τον παρακολουθούσαμε να απομακρύνεται διασχίζοντας την πλατεία.

«Μμμ; Ω, τίποτα. Ήξερες ότι έχεις γύρη στα φρύδια σου;» Άπλωσε το χέρι του για να την καθαρίσει απαλά.

«Ίσως να την ήθελα εκεί».

«Λάθος μου».

Καθώς απομακρυνόμασταν από το σιντριβάνι, μία από τις πλύστρες έγειρε μπροστά και παραλίγο να ξεχυθεί από το φόρεμά της.

«Αν βαρεθείς ποτέ να είσαι με κάποια που είναι πετσι και κόκαλο», φώναξε στον Μαλ, «έχω κάτι για να σε δελεάσω».

Κοκάλωσα. Ο Μαλ έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο του. Την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω, αργά.

«Όχι», είπε ψυχρά. «Δεν έχεις».

Το πρόσωπο του κοριτσιού πήρε ένα άσχημο κόκκινο χρώμα, καθώς οι άλλες τη γιούχαραν και κακάριζαν από τα γέλια, πιτσιλίζοντάς τη με νερό. Δοκίμασα να σηκώσω το φρύδι μου περιφρονητικά, αλλά ήταν δύσκολο να

συγκρατήσω το χαζοχαρούμενο χαμόγελο που τραβούσε τις άκρες του στόματός μου.

«Ευχαριστώ», ψέλλισα καθώς διασχίζαμε την πλατεία, με κατεύθυνση προς το πανδοχείο μας.

«Για ποιο πράγμα;»

Γύρισα τα μάτια μου προς τα πάνω.

«Που υπερασπίστηκες την τιμή μου, χαζέ».

Με τράβηξε κάτω από τη σκιά μιας τέντας. Πανικοβλήθηκα για μια στιγμή, καθώς σκέφτηκα ότι εντόπισε κίνδυνο, αλλά μετά τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω μου και τα χείλη του πίεσαν τα δικά μου.

Όταν τελικά αποτραβήχτηκε, τα μάγουλά μου ήταν ξεστά και τα πόδια μου αδύναμα.

«Για να το ξεκαθαρίσουμε», είπε. «Δε με ενδιαφέρει να υπερασπιστώ την τιμή σου».

«Κατανοητό», κατάφερα να πω, ελπίζοντας ότι δεν ακουγόμεν γελιοιδώς ξέπνοη.

«Άλλωστε», είπε, «πρέπει να κλέψω κάθε λεπτό που μπορώ πριν γυρίσουμε στην Τρύπα».

Τρύπα αποκαλούσε ο Μαλ το πανδοχείο μας. Ήταν γεμάτο κόσμο και βρόμικο και δε μας πρόσφερε καθόλου ιδιωτικό χώρο, αλλά ήταν φτηνό. Χαμογέλασε, αλαζόνας όπως πάντα, και με τράβηξε να μπορούμε ξανά στο πλήθος που περπατούσε στον δρόμο. Παρά την εξάντλησή μου, ένιωθα τα βήματά μου πολύ πιο ελαφρά. Ακόμα δεν είχα συνηθίσει την ιδέα ότι εμείς οι δυο ήμασταν μαζί. Ένιωσα άλλο ένα φτερούγισμα μέσα μου. Στο σύνορο δε θα υπήρχαν περιέργοι ένοικοι πανδοχείου ή ανεπιθύμητες διακοπές. Ο σφυγμός μου έγινε πιο γρήγορος – είτε από νευρικότητα είτε από ενθουσιασμό, δεν ήμουν σίγουρη.

«Λοιπόν, τι είπε ο Τζες;» ρώτησα ξανά, όταν ένιωσα τον εγκέφαλό μου κάπως λιγότερο ζαλισμένο.

«Είπε να σε προσέχω».
«Αυτό μόνο;»
Ο Μαλ καθάρισε τον λαιμό του.
«Και... είπε ότι θα προσευχόταν στον Θεό της Εργασίας να θεραπεύσει την πάθησή σου».
«Την ποια;»
«Ίσως να του είπα ότι έχεις βρογχοκήλη».
Παραπάτησα.
«Συγγνώμη;»
«Έπρεπε να εξηγήσω γιατί φοράς πάντα αυτό το κασκόλ».
Κατέβασα το χέρι μου. Το έκανα ξανά χωρίς να το συνειδητοποιήσω καν.
«Κι έτσι του είπες ότι έχω βρογχοκήλη;» ρώτησα δύσπιστα.
«Κάτι έπρεπε να πω. Και σε κάνει μια τραγική φιγούρα. Όμορφο κορίτσι, τεράστιο πρήξιμο, καταλαβαίνεις».
Του έδωσα μια δυνατή μπουνιά στο μπράτσο.
«Αου! Έι, σε κάποιες χώρες οι βρογχοκήλες θεωρούνται της μόδας».
«Μήπως τους αρέσουν και οι ευνούχοι; Επειδή μπορώ να το κανονίσω».
«Πολύ αιμοδιψής!»
«Η βρογχοκήλη μου με κάνει γκρινιαρά».
Ο Μαλ γέλασε, αλλά πρόσεξα ότι είχε το χέρι του στο πιστόλι του. Η Τρύπα βρισκόταν σε ένα από τα όχι και τόσο ευχάριστα μέρη του Κόφτον και κουβαλούσαμε πολλά χρήματα, οι μισθοί που είχαμε μαζέψει για το ξεκίνημα της νέας μας ζωής. Μόνο λίγες μέρες ακόμα, και θα είχαμε αρκετά για να αφήσουμε το Κόφτον πίσω μας – τον θόρυβο, τη γεμάτη με γύρη ατμόσφαιρα, τον συνεχή φόβο. Θα ήμασταν ασφαλείς σε ένα μέρος στο οποίο κανείς

δε νοιαζόταν για το τι συνέβαινε στη Ράβκα, όπου οι Γκρίσα ήταν σπάνιοι και δεν είχε ακούσει ποτέ κανείς για μια Κλητεύτρια του Ήλιου.

Και όπου δεν τη χρειαζόταν κανείς. Η σκέψη χάλασε τη διάθεσή μου, αλλά μου ερχόταν όλο και περισσότερο τελευταία. Σε τι ήμουν χρήσιμη σε αυτή την ξένη χώρα; Ο Μαλ ήξερε να κυνηγάει, να ιχνηλατεί, να χειρίζεται ένα όπλο. Το μόνο πράγμα στο οποίο ήμουν εγώ καλή ήταν να είμαι Γκρίσα. Μου έλειπε να καλώ το φως και κάθε μέρα που δε χρησιμοποιούσα τη δύναμή μου γινόμουν όλο και πιο αδύναμη και ασθενική. Λαχάνιαζα απλώς και μόνο περπατώντας δίπλα στον Μαλ, ενώ το βάρος της τσάντας μου με κούραζε. Ήμουν τόσο αδύναμη και αδέξια, ώστε με δυσκολία κατάφερνα να κρατήσω τη δουλειά μου, που ήταν να συσκευάζω γιούρτα σε μια αποθήκη. Δεν έφερνα παρά μόνο μερικές δεκάρες, αλλά είχα επιμείνει να δουλέψω, να προσπαθήσω να βοηθήσω. Ένιωθα όπως όταν ήμασταν παιδιά: ο ικανός Μαλ και η άχρηστη Αλίνα.

Παραμέρισα τη σκέψη. Μπορεί να μην ήμουν η Κλητεύτρια του Ήλιου πια, αλλά ούτε εκείνο το αξιολύπητο κορίτσι ήμουν. Θα έβρισκα έναν τρόπο να φανώ χρήσιμη.

Η εικόνα του πανδοχείου μας δεν έφτιαξε τη διάθεσή μου. Ήταν διώροφο και χρειαζόταν απελπισμένα βάρη. Η πινακίδα στο παράθυρο διαφήμιζε ζεστά μπάνια και κρεβάτια χωρίς τσιμπούρια σε πέντε διαφορετικές γλώσσες. Έχοντας δοκιμάσει την μπανιέρα και το κρεβάτι, ήξερα ότι η πινακίδα έλεγε ψέματα, όπως κι αν τη μετέφραζες. Ωστόσο, με τον Μαλ δίπλα μου, δε φαινόταν και τόσο άσχημο.

Ανεβήκαμε τα σκαλιά της ετοιμόρροπης εισόδου και μπήκαμε στην ταβέρνα που καταλάμβανε το μεγαλύτερο

μέρος του χαμηλότερου ορόφου του οικήματος. Ήταν δροσερή και ήσυχη μετά τη σκόνη και τον σαματά του δρόμου. Αυτή την ώρα υπήρχαν συνήθως μερικοί εργάτες στα γεμάτα με σημάδια τραπέζια, οι οποίοι σπαταλούσαν το μεροκάματό τους σε ποτά, αλλά σήμερα ήταν άδεια, πέρα από τον μουτρωμένο σπιτονοικοκύρη που στεκόταν πίσω από το μπαρ.

Ήταν μετανάστης από το Κερτς, και κάτι μου έλεγε ότι δε συμπαθούσε τους Ραβκανούς. Ή ίσως απλώς να μας θεωρούσε κλέφτες. Είχαμε εμφανιστεί πριν από δυο εβδομάδες, ντυμένοι με κουρέλια και βρόμικοι, χωρίς αποσκευές και χωρίς άλλον τρόπο να πληρώσουμε για ένα κατάλυμα εκτός από μια χρυσή φουρκέτα που πιθανότατα σκέφτηκε ότι την είχαμε κλέψει. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να την αρπάξει με αντάλλαγμα ένα στενό κρεβάτι σε ένα δωμάτιο που μοιραζόμασταν με άλλους έξι ενοίκους.

Καθώς πλησιάζαμε στο μπαρ, χτύπησε με δύναμη το κλειδί του δωματίου μας πάνω στον πάγκο και το έσπρωξε προς το μέρος μας χωρίς να του το ζητήσουμε. Ήταν δεμένο σε ένα σκαλισμένο οστό κοτόπουλου. Άλλη μια γοητευτική πινελιά.

Με τα λιγοστά Κερτς που είχε μάθει στο *Βεράντερο*, ο Μαλ ζήτησε μια κανάτα με ζεστό νερό για να πλυθούμε.

«Επιπλέον χρέωση», γρύλισε ο σπιτονοικοκύρης. Ήταν ένας γεροδεμένος άντρας με αραιά μαλλιά και δόντια με πορτοκαλί λεκέδες από το μύσημα *γιούρντα*. Πρόσεξα ότι ήταν ιδρωμένος. Αν και η μέρα δεν ήταν ιδιαίτερος ζεστή, σταγόνες ιδρώτα είχαν εμφανιστεί πάνω από το άνω χείλος του.

Γύρισα και τον κοίταξα καθώς κατευθυνόμασταν προς τη σκάλα στην άλλη πλευρά της άδειας ταβέρνας. Εξα-

κολουθούσε να μας κοιτάζει, με τα χέρια του σταυρωμένα πάνω στο στήθος του, τα γεμάτα μοχθηρία μάτια του μισόκλειστα με καχυποψία. Η έκφρασή του είχε κάτι που έκανε τα νεύρα μου να τεντώνονται.

Δίστασα στη βάση των σκαλοπατιών.

«Αυτός ο τύπος δε μας συμπαθεί καθόλου», είπα.

Ο Μαλ είχε αρχίσει ήδη να ανεβαίνει τη σκάλα.

«Όχι, αλλά τα λεφτά μας τα συμπαθεί μια χαρά. Και σε μερικές μέρες θα φύγουμε από εδώ».

Έδωξα τη νευρική μου. Ήμουν τσιτωμένη όλο το απόγευμα.

«Εντάξει», μουρμούρισα καθώς ακολούθησα τον Μαλ. «Αλλά, για να είμαι προετοιμασμένη, πώς λες “είσαι κόπανος” στα Κερτζ;»

«Γιερ βεν άζελ».

«Αλήθεια;»

Ο Μαλ γέλασε.

«Το πρώτο πράγμα που σου μαθαίνουν οι ναυτικοί είναι να βρίζεις».

Ο πάνω όροφος του πανδοχείου ήταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση από τους κοινόχρηστους χώρους κάτω. Το χαλί ήταν ξεθωριασμένο και ξεφτισμένο, ενώ ο μισοσκότεινος διάδρομος βρομούσε λάχανο και καπνό. Οι πόρτες για τα ιδιωτικά δωμάτια ήταν όλες κλειστές και δεν ακουγόταν κανένας ήχος από πίσω τους καθώς περνούσαμε. Η ησυχία ήταν απόκοσμη. Ίσως να έλειπαν όλοι.

Το μοναδικό φως ερχόταν από ένα βρόμικο παράθυρο στην άκρη του διαδρόμου. Καθώς ο Μαλ έψαχνε το κλειδί, εγώ κοίταξα μέσα από το μοντζουρωμένο τζάμι τα κάρα και τις άμαξες που περνούσαν από κάτω. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, ένας άντρας στεκόταν κάτω από ένα μπαλκόνι και κοιτούσε προς τα πάνω το πανδο-

χείο. Τραβούσε τον γιακά και τα μανίκια του, λες και τα ρούχα του ήταν καινούργια και δεν του εφάρμοζαν ακόμα καλά. Τα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου μέσα από το παράθυρο και μετά τα απέστρεψε γρήγορα.

Ένιωσα μια ξαφνική σουβλιά φόβου.

«Μαλ», ψιθύρισα, απλώνοντας το χέρι να τον πιάσω. Αλλά ήταν πολύ αργά. Η πόρτα άνοιξε απότομα.

«Όχι!» φώναξα. Σήκωσα τα χέρια μου και το φως πλημμύρισε τον διάδρομο με έναν εκτυφλωτικό καταρράκτη. Μετά τραχιά χέρια με άρπαξαν, τραβώντας τα μπράτσα μου πίσω από την πλάτη μου. Με έσυραν μέσα στο δωμάτιο, ενώ κλοτσούσα και χτυπιόμουν.

«Ήρεμα», είπε μια ψυχρή φωνή από κάπου στη γωνία του δωματίου. «Δε θα ήθελα να αναγκαστώ να ξεκοιλιάσω τον φίλο σου τόσο σύντομα».

Ο χρόνος έδειχνε να επιβραδύνεται. Είδα το βρόμικο, χαμηλοτάβανο δωμάτιο, τον ραγισμένο νιπτήρα πάνω στο παλιό ντουλάπι, κόκκους σκόνης να αιωρούνται σε μια λεπτή ακτίνα φωτός, τη λαμπερή μύτη της λεπίδας να πιέζει τον λαιμό του Μαλ. Ο άντρας που τον κρατούσε είχε μια γνωστή σαρκαστική έκφραση. Ο *Ιβάν*. Υπήρχαν κι άλλοι, άντρες και γυναίκες. Φορούσαν όλοι τους τα εφαρμοστά πανωφόρια και παντελόνια των Ζεμένι εμπόρων και εργατών, αλλά αναγνώρισα κάποια από τα πρόσωπά τους από τη θητεία μου στον Δεύτερο Στρατό. Ήταν Γκρίσα.

Πίσω τους, βυθισμένος στη σκιά, καθισμένος σε μια ξεχαρβαλωμένη πολυθρόνα σαν να ήταν θρόνος, βρισκόταν ο Ντάρκλινγκ.

Προς στιγμήν, τα πάντα μέσα στο δωμάτιο έγιναν σιωπηλά και ακίνητα. Μπορούσα να ακούσω την ανάσα του Μαλ, το σύρσιμο ποδιών. Άκουσα έναν άντρα να χαιρετάει

κάποιον κάτω στον δρόμο. Δεν μπορούσα να πάψω να κοιτάζω τα χέρια του Ντάρκλινγκ – τα μακριά λευκά δάχτυλά του να ακουμπάνε χαλαρά στα μπράτσα της πολυθρόνας. Μου πέρασε η ανόητη σκέψη ότι δεν τον είχα δει ποτέ με κανονικά ρούχα.

Μετά η πραγματικότητα έπεσε επάνω μου σαν ένα σακί με τούβλα. Έτσι θα τελειώνει; Χωρίς μάχη; Χωρίς να πέσει ούτε ένας πυροβολισμός ή να υψωθεί μια φωνή; Ένας λυγμός καθαρής οργής και αγανάκτησης απελευθερώθηκε από το στήθος μου.

«Πάρτε το πιστόλι της και ψάξτε την και για άλλα όπλα», είπε σιγανά ο Ντάρκλινγκ. Ένωσα το καθησυχαστικό βάρος του όπλου μου να σηκώνεται από τον γοφό μου, το μαχαίρι να απομακρύνεται από το θηκάρι του στον καρπό μου. «Θα τους πω να σε αφήσουν», είπε όταν τελείωσαν, «αλλά θα πρέπει να ξέρεις ότι, αν σηκώσεις τα χέρια σου, ο Ιβάν θα σκοτώσει τον ιχνηλάτη. Δείξε μου ότι καταλαβαίνεις».

Ένευσα κοφτά.

Ύψωσε το δάχτυλό του και οι άντρες που με κρατούσαν με άφησαν. Παραπάτησα προς τα εμπρός και μετά απέμεινα να στέκομαι παγωμένη στο κέντρο του δωματίου, με τις γροθιές μου σφιγμένες.

Θα μπορούσα να κόψω τον Ντάρκλινγκ στα δύο με τη δύναμή μου. Θα μπορούσα να χωρίσω αυτό το καταραμένο κτίριο στη μέση. Αλλά όχι πριν ο Ιβάν κόψει τον λαιμό του Μαλ.

«Πώς μας βρήκες;» είπα βραχνά.

«Αφήνετε πολύ ακριβά ίχνη πίσω σας», είπε και πέταξε νωθρά κάτι πάνω στο τραπέζι. Προσγειώθηκε με μια κλαγγή δίπλα στον νιπτήρα. Αναγνώρισα μία από τις χρυσές φουρκέτες που είχε στερεώσει η Τζένια στα μαλλιά μου

πριν από τόσες εβδομάδες. Τις είχαμε χρησιμοποιήσει για να πληρώσουμε για το ταξίδι στην Αληθινή Θάλασσα, την άμαξα ως το Κόφτον, το γεμάτο τσιμπούρια κρεβάτι μας.

Ο Ντάρκλινγκ σηκώθηκε και ένας παράξενος τρόμος πλημμύρισε το δωμάτιο. Ήταν λες και κάθε Γκρίσα είχε πάρει μια ανάσα και την κρατούσε, περίμενε. Μπορούσα να νιώσω τον φόβο που αισθάνονταν, και αυτό με γέμιζε πανικό. Οι υποτακτικοί του Ντάρκλινγκ τού φέρονταν πάντα με δέος και σεβασμό, αλλά αυτό ήταν κάτι καινούργιο. Ακόμα και ο Ιβάν έδειχνε λίγο άρρωστος.

Ο Ντάρκλινγκ μπήκε στο φως και είδα αχνές ουλές στο πρόσωπό του. Είχαν θεραπευτεί από έναν Κορποράλνικ, αλλά ήταν ακόμα ορατές. Επομένως, τα βόλκρα είχαν αφήσει το σημάδι τους.

Ωραία, σκέφτηκα με μια μικροπρεπή ικανοποίηση. Ήταν μικρή παρηγοριά, αλλά τουλάχιστον δεν ήταν τόσο τέλειος όσο πριν.

Σταμάτησε, παρατηρώντας με.

«Πώς σου φαίνεται η ζωή του δραπέτη, Αλίνα; Δε δείχνεις και τόσο καλά».

«Ούτε εσύ», είπα. Δεν ήταν μόνο οι ουλές. Φορούσε την κούρασή του σαν έναν κομψό μανδύα, ωστόσο ήταν εκεί. Κάτω από τα μάτια του υπήρχαν αμυδρές σκιές, ενώ τα βαθουλώματα στα πεταχτά ζυγωματικά του έδειχναν ακόμα πιο έντονα.

«Μικρό το τίμημα», είπε, με τα χείλη του να τραβιούνται σε ένα στραβό χαμόγελο.

Ένα ρίγος απλώθηκε στη ραχοκοκαλιά μου. *Για ποιο πράγμα;*

Απλώσε το χέρι του και έπρεπε να επιστρατεύσω όλη μου τη δύναμη για να μην κάνω πίσω. Αλλά το μόνο που έκανε ήταν να πιάσει τη μία άκρη του κασκόλ μου. Το

τράβηξε απαλά και το τραχύ μαλλί απελευθερώθηκε, γλιστρώντας πάνω στον λαιμό μου και πέφτοντας στο έδαφος.

«Όπως βλέπω, προσποιείσαι και πάλι ότι είσαι κάτι λιγότερο από αυτό που είσαι. Δε σου ταιριάζει αυτή η απάτη».

Με διαπέρασε μια σουβλιά ανησυχίας. Μια παρόμοια σκέψη δεν έκανα κι εγώ πριν από μερικά λεπτά;

«Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σου», ψέλλισα.

Άφησε τα δάχτυλά του να περάσουν πάνω από το περιλαίμιο.

«Είναι εξίσου δικό μου όσο είναι και δικό σου, Αλίνα».

Χτύπησα το χέρι του και οι Γκρίσα μετακινήθηκαν με νευρικότητα.

«Τότε δεν έπρεπε να το είχες βάλει γύρω από τον λαιμό μου», είπα απότομα. «Τι θέλεις;»

Φυσικά, ήξερα ήδη. Ήθελε τα πάντα – τη Ράβκα, τον κόσμο, τη δύναμη του Διάσελου. Η απάντησή του δεν είχε σημασία. Έπρεπε απλώς να τον κάνω να συνεχίσει να μιλάει. Ήξερα ότι μπορεί να ερχόταν αυτή η στιγμή και είχα προετοιμαστεί. Δε θα τον άφηνα να με πάρει ξανά. Κοίταξα τον Μαλ, ελπίζοντας ότι είχε καταλάβει τι σκόπευα να κάνω.

«Θέλω να σ' ευχαριστήσω», είπε ο Ντάρκλινγκ.

Αυτό δεν το περίμενα.

«Να μ' ευχαριστήσεις;»

«Για το δώρο που μου έκανες».

Τα μάτια μου ταξίδεψαν στις ουλές στο χλωμό του μάγουλο.

«Όχι», είπε με ένα μικρό χαμόγελο, «όχι αυτές. Αν και είναι μια καλή υπενθύμιση».

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησα, χωρίς να μπορώ να συγκρατήσω την περιέργειά μου.

Η ματιά του ήταν σαν γκρι πυρόλιθος.

«Ότι όλοι μπορούν να γελοιοποιηθούν. Όχι, Αλίνα, το δώρο που μου έκανες είναι πολύ πιο σημαντικό».

Γύρισε από την άλλη. Έριξα άλλη μια ματιά στον Μαλ.

«Σε αντίθεση μ' εσένα», είπε ο Ντάρκλινγκ, «καταλαβαίνω από ευγνωμοσύνη και θέλω να την εκφράσω».

Σήκωσε τα χέρια του. Σκοτάδι κάλυψε το δωμάτιο.

«Τώρα!» φώναξα.

Ο Μαλ βύθισε τον αγκώνα του στο πλευρό του Ιβάν. Την ίδια στιγμή σήκωσα το χέρι μου και απελευθερώθηκε φως, τυφλώνοντας τους άντρες γύρω μας. Επικέντρωσα τη δύναμή μου, ακονίζοντάς τη σε ένα δρεπάνι καθαρού φωτός. Είχα μόνο έναν στόχο. Δε θα άφηνα τον Ντάρκλινγκ ζωντανό. Κοίταξα μέσα στο άγριο σκοτάδι, προσπαθώντας να βρω τον στόχο μου. Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Είχα δει τον Ντάρκλινγκ να χρησιμοποιεί τη δύναμή του αμέτρητες φορές. Αυτή ήταν διαφορετική. Οι σκιές στροβιλίζονταν και γλιστρούσαν γύρω από τον κύκλο του φωτός μου, περιστρέφονταν πιο γρήγορα, ένα σύννεφο που κροτάλιζε και βούιζε σαν μια ομίχλη από πεινασμένα έντομα. Τις έσπρωξα με τη δύναμή μου, αλλά αυτές στριφογύριζαν και σφάδαζαν, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο.

Ο Μαλ ήταν δίπλα μου. Με κάποιον τρόπο είχε πάρει το μαχαίρι του Ιβάν.

«Μείνε κοντά μου», είπα. Ήταν καλύτερα να το ρισκάρω και να ανοίξω μια τρύπα στο πάτωμα παρά να στέκομαι εδώ και να μην κάνω τίποτα. Επικεντρώθηκα και ένιωσα τη δύναμη της Κοπής να δονείται μέσα μου. Σήκωσα το χέρι μου... και κάτι βγήκε μέσα από το σκοτάδι.

Είναι κόλπο, σκέφτηκα, καθώς το πράγμα ερχόταν προς το μέρος μας. Θα πρέπει να είναι κάποια ψευδαίσθηση.

Ήταν ένα πλάσμα φτιαγμένο από σκιά, με το πρόσωπό του κενό από χαρακτηριστικά. Το σώμα του φαινόταν να τρέμει και να διαλύεται και μετά να σχηματίζεται ξανά: μπράτσα, πόδια, μακριά χέρια που κατέληγαν σε νύχια, μια μεγάλη πλάτη με φτερούγες που τινάζονταν και μετακινούνταν καθώς απλώνονταν σαν ένας μαύρος λεκές. Έμοιαζε με βόλκρα, αλλά το σχήμα του ήταν πιο ανθρώπινο. Και δε φοβόταν το φως. Δε φοβόταν εμένα.

Είναι ένα κόλπο, επέμεινε το πανικόβλητο μυαλό μου. *Δεν είναι δυνατόν*. Παραβίαζε όλα όσα ήξερα για τη δύναμη των Γκρίσα. Δεν μπορούσαμε να δημιουργήσουμε ύλη. Δεν μπορούσαμε να δημιουργήσουμε ζωή. Αλλά το πλάσμα ερχόταν προς το μέρος μας και οι Γκρίσα του Ντάρκλινγκ είχαν στριμωχτεί στους τοίχους με έναν απόλυτα αληθινό τρόμο. Αυτό ήταν που τους είχε τρομάξει τόσο.

Κατέπνιξα τον τρόπο μου και επανεστίασα τη δύναμή μου. Τίναξα το χέρι μου, κατεβάζοντάς το για να σχηματίσω μια φωτεινή, ανελέητη καμάρα. Το φως διαπέρασε το πλάσμα. Προς στιγμινή σκέφτηκα ότι ίσως να συνέχιζε να πλησιάζει. Μετά δίστασε, λάμποντας σαν ένα σύννεφο φωτισμένο από μια αστραπή, και διαλύθηκε. Η ανακούφιση που πρόλαβα να νιώσω ήταν πολύ σύντομη, καθώς ο Ντάρκλινγκ σήκωσε το χέρι του και ένα άλλο τέρας πήρε τη θέση του, το οποίο ακολούθησε κι άλλο... κι άλλο.

«Αυτό είναι το δώρο που μου έκανες», είπε ο Ντάρκλινγκ. «Το δώρο που κέρδισα στο Διάσελο». Το πρόσωπό του ήταν πλημμυρισμένο με δύναμη και ένα είδος απαίσιων χαράς. Αλλά μπορούσα να δω και μόχθο. Ότι κι αν ήταν αυτό που έκανε, του κόστιζε.

Ο Μαλ κι εγώ οπισθοχωρήσαμε προς την πόρτα καθώς τα πλάσματα έρχονταν πιο κοντά. Ξαφνικά το ένα από αυτά όρμησε μπροστά με απίστευτη ταχύτητα. Ο Μαλ

κατέβασε με δύναμη το μαχαίρι του. Το πλάσμα σταμάτησε, δίστασε ελαφρώς και μετά τον άρπαξε και τον πέταξε στην άκρη σαν μια παιδική κούκλα. Αυτό δεν ήταν ψευδαίσθηση.

«Μαλ!» φώναξα.

Εξαπέλυσσα την Κοπή και το πλάσμα διαλύθηκε, αλλά το επόμενο τέρας μου επιτέθηκε αμέσως. Με άρπαξε και η απέχθεια συντάρραξε το σώμα μου. Η λαβή του ήταν λες και περπατούσαν χιλιάδες έντομα πάνω στα μπράτσα μου.

Με σήκωσε στον αέρα και είδα πόσο λάθος είχα κάνει. Τελικά είχε στόμα, μια ανοιχτή, στριφογυριστή τρύπα που άνοιγε για να αποκαλύψει σειρές από δόντια. Τα ένιωσα όλα καθώς το πλάσμα δάγκωσε βαθιά τον ώμο μου.

Ο πόνος δεν έμοιαζε με τίποτα από όσα είχα νιώσει ως τότε. Αντηχούσε μέσα μου, πολλαπλασιαζόταν, με άνοιγε και έγδερνε τα οστά μου. Από κάπου στο βάθος, άκουσα τον Μαλ να φωνάζει το όνομά μου. Άκουσα τον εαυτό μου να ουρλιάζει.

Το πλάσμα με απελευθέρωσε. Έπεσα στο πάτωμα αδύναμη. Ήμουν ανάσκελα, με τον πόνο να αντηχεί ξανά μέσα μου σε ατελείωτα κύματα. Μπορούσα να δω το λεκιασμένο με υγρασία ταβάνι, το σκιώδες πλάσμα να δεσπόζει από πάνω μου, το ωχρό πρόσωπο του Μαλ καθώς γονάτιζε δίπλα μου. Είδα τα χείλη του να σχηματίζουν το όνομά μου, αλλά δεν μπορούσα να τον ακούσω. Έχανα τς αισθήσεις μου.

Το τελευταίο πράγμα που άκουσα ήταν η φωνή του Ντάρκκλινγκ – τόσο καθαρή, λες και ήταν ξαπλωμένος δίπλα μου, με τα χείλη του κοντά στο αυτί μου, ψιθυρίζοντας για να τον ακούσω μόνο εγώ: *Σ' ευχαριστώ.*

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. ΚΛΗΤΕΥΤΡΙΑ. ΑΓΙΑ.

Ο Ντάριλινγκ είναι πιο αποφασισμένος από ποτέ να αποκτήσει τη δύναμη της Κλητεύτριας του Ήλιου, Αλίνα Σταριόφ, και να τη χρησιμοποιήσει για να καταλάβει τον θρόνο της Ράβια.

Μην έχοντας πού αλλού να στραφεί, η Αλίνα δέχεται να συνεργαστεί με έναν διαβόητο κουρσάρο και να ηγηθεί του στρατού των Γριόσα. Καθώς όμως η αλήθεια για τη μοίρα της Αλίνα αποκαλύπτεται, εκείνη παρασύρεται όλο και πιο βαθιά στο θανάσιμο παιχνίδι της απαγορευμένης μαγείας του Ντάριλινγκ, και σιγά σιγά απομακρύνεται από την ανθρωπιά της.

Για να σώσει τη χώρα της, η Αλίνα θα πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στη δύναμή της και την αγάπη που πίστευε ότι θα ήταν πάντα το καταφύγιό της. Καμία νίκη δεν μπορεί να έρθει χωρίς θυσία – και μόνο εκείνη μπορεί να αντιμετωπίσει την επερχόμενη καταגיδα.

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-4320-4

9 786180 143294

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 14355

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr